

Tuần Báo Vô Vi

7 tháng 4 năm 2013

Số 128

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Mỗi Tấm Hình Là
Một Câu Chuyện
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Có người tưởng là hay hơn Bé và phản lại Bé, Bé vẫn quý thương họ là sao ?
2. Người tu thiền làm sao bình đẳng được ?
3. Tu sao mới đạt được sự quân bình của nội tâm ?
4. Đường lối của Vô Vi là thế nào ?
5. Tâm linh là sao ?
6. Con người gian dân làm sao sống được ?
7. Lão Tử là gì ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 7 tháng 6 năm 1995 1) Hỏi : Có người tưởng là hay hơn Bé và phản lại Bé, Bé vẫn quý thương họ là sao ? Đáp : Thừa Bé đã và đang hướng về luật tự nhiên và hồn nhiên thì chẳng có gì lo âu và trách móc cả. Bé cảm thấy đều có một bộ luật nhân quả trong tâm cả, thiếu nghiêm luật dẫn thân và thực hành mà thôi. Sự bình đẳng không cho phép Bé phàn nàn và trách móc. Kệ: Giữ lối thực hành chẳng chán chê Tâm linh phát triển hiểu muôn bề Thâm tâm bình đẳng tùy duyên thức Quy hội chơn hồn chẳng chấp mê.	Ngày 8 tháng 6 năm 1995 2) Hỏi : Người tu thiền làm sao bình đẳng được ? Đáp : Thừa người tu thiền, mỗi người một phận sự, tự hành thiền và sửa mình, đều bình đẳng như nhau, nhận chức vụ làm việc chung tiến hòa bình. Trật tự có đầu có đuôi, đầu vào đáy rõ ràng như nhau, vượt khỏi giai cấp trần trước si mê, mà tự trở về với thực chất của chính mình, thật tâm hành tiến. Kệ: Chẳng còn địa vị lụy tâm phiền Giải quyết mình tâm sống triển yên Chẳng có tranh giành trong điển giới Thực hành chánh pháp tự mình xuyên.
Ngày 9 tháng 6 năm 1995 3) Hỏi : Tu sao mới đạt được sự quân bình của nội tâm ? Đáp : Thừa siêng năng hành thiền thì nội tâm mới được ổn định, nếu ngược lại hướng về chuyện đời nhiều thì chỉ có khổ hay bị rối loạn nội khoa tâm lý, khó dứt khoát tình đời. Phần hồn sẽ không được thanh nhẹ khi lìa xác, đường hướng không minh bạch. Kệ: Thực hành tự hướng hướng chiều thanh Tâm trí khai minh tự thực hành Vọng động không còn tâm đạt đạo Giữ mình thanh sạch tiến càng nhanh.	Ngày 10 tháng 6 năm 1995 4) Hỏi : Đường lối của Vô Vi là thế nào ? Đáp : Thừa đường lối của Vô Vi là chung hợp hòa bình, tức là tâm hướng thượng, không có chia rẽ, nếu có tinh thần chia rẽ, là không phải Vô Vi. Cho nên gần đây có một số người thực hành đứng đẵn, phát tâm ngồi lại với nhau, xây dựng cho chung, do tâm thật sự hướng thượng thì mới cộng tác được. Mượn lời Thầy để chia rẽ bạn đạo, tạo đại tội cho chính họ, chứ Vô Vi không có dính líu gì, bạn đạo thật tình tu nên lưu ý điều này. Kệ: Nói rằng tâm đạo hăng say tiến Sao lại xé đôi tạo nổi phiền Động loạn không minh gieo đồ vỡ Thức tâm tự sửa hướng tâm linh.
Ngày 11 tháng 6 năm 1995 5) Hỏi : Tâm linh là sao ? Đáp : Thừa tâm linh là mọi sự thanh nhẹ hội tụ lên trung tim bộ đầu, sẽ không biết đến sự buồn phiền là gì? Chỉ thật tâm thật tình, hướng về thanh tịnh mà tu, tâm linh dồi dào, có thể giao du bất cứ nơi nào, càng ngày càng bớt khổ, tâm vui đón nhận mọi sự kích động và phản động, hình thành cây thước đo lường tâm linh, bước qua một lãnh vực thanh nhẹ vô cùng, quý thương tất cả và xây dựng cho tất cả. Kệ: Tâm linh phát triển thật thà tiến Chẳng có sân si chẳng có phiền Mến cảm Đất Trời tình quý Phật An vui thanh nhẹ chẳng lo phiền.	Ngày 12 tháng 6 năm 1995 6) Hỏi : Con người gian dân làm sao sống được ? Đáp : Thừa người gian dân tánh do Trời phú, nếu muốn tự sửa thì phải thành tâm hướng Trời mà đi, nếu không thì chỉ gia tăng sân si hành hạ người khác mà thôi. Lúc chết phần hồn sẽ luân hồi lục đạo, thành thú vật để đền nợ. Cứ vậy mà tiến hóa, càng ngày càng yếu đi, cho nên con muỗi cũng có sự sống của nó, nhưng không ai thích nó cả! Kệ: Khó truy chơn lý khó ôn hòa Nhỏ mọn ngu si khó tiến xa Đạo pháp không hành gieo lý thuyết Nơi nào cũng động cũng nan qua.

Ngày 13 tháng 6 năm 1995

7) Hỏi : Lão Tử là gì ?

Đáp : Lão Tử là hột giống nguyên căn từ xa xưa, thế gian lập thành đạo tức là truy lùng về nguồn cội. Ai ai cũng có giống này, chỉ lo thật tâm tu thiền thì sẽ thấy nguyên căn tận gốc của chính mình. Không nên nói chuyện Cha Trời mà không hành thiền thì chỉ có điên loạn và sẽ không với tới.

Kệ:

Tu tâm sửa tánh tiến theo Trời
Giải bỏ trần tâm sống thanh thoi
Tội phước không còn tâm đạt Đạo
Linh căn khôi phục hướng về Trời.

THẾ HUYỀN KINH

Vị trí và trật tự tức là chỗ đứng của vạn linh tại mặt đất. Sự linh hoạt phù hợp với huyền giới thanh tịnh trong bản thể khi kinh mạch vận hành thông suốt thì mới nhận thức và tiếp thu được nhu cầu của Tiểu Thiên Địa từ trong ra ngoài. Làm người khi cơ tạng được thông suốt và khỏe mạnh, tiếp thu được điện năng tự nhiên của vũ trụ thì nguồn sống sẽ được dồi dào. Mức cung cầu rõ rệt, tâm thức mới đạt được sự quân bình. Đó là kinh tế, xoay chuyển liên hồi, tự đạt tới mọi sự hòa cảm và duyên lành với khối óc sáng tạo, trao đổi không ngừng nghỉ. Mọi tiết mục trở thành phong phú và trật tự, hòa giải được mọi việc từ nghẹt tới thông. Sự sáng suốt thành tâm phục vụ cho Tiểu Thiên Địa được tươi tốt, hồn thanh tịnh, xác khỏe, tiếp tục trên đường sáng tạo và xây dựng. Ở đời, trong một quốc gia mà không có người lãnh đạo sáng suốt, biết dân biết mình, thì nền tảng kinh tế sẽ bị băng hoại và không tiến. Thường thường ca tụng tình dân tộc mà không hiểu sự sống còn và cấu trúc của người dân thì kinh tế không sao thịnh vượng. Dân giàu thì nước mới mạnh. Con khỏe cha mẹ mới vui. Dân vui dân mới chịu công hiến khả năng sẵn có trong tinh thần phục vụ. Cần thiết là sự vận hành lưu thông đều hòa. Tâm linh cũng vậy, phải thực hành trong trật tự thì cơ tạng mới được an vui. Xác thân dục vọng tương đồng với xác thú. Thú cần sự giúp đỡ và xây dựng sáng suốt của phần hồn, thì mới tránh được sự tham dục gây nên nghiệp chướng ở tương lai. Chung quy trách nhiệm của phần hồn là quan trọng nhất, luôn luôn liên hệ với Trời Đất mà hành sự. Thiên thời địa lợi nhân hòa, trí tuệ khai minh, cộng đồng phát triển,

nhìn nhục xây dựng trong đời lẫn đạo, kinh tế sẽ phát triển xum xuê và tốt đẹp. Nhìn xứ người tốt đẹp, xứ mình thì nghèo mạt tại vì sự phát triển không đồng nhứt, cạnh tranh lộn chiều, thu lợi vào trong thay vì hòa đồng khai triển. Thành tâm công hiến, muôn chiều phát triển. Hội nhập chung đường tiến hóa, thì từ trong không sẽ có.

Thực hành liên tục cộng với chân động điện năng của Trời Đất thì mọi việc sẽ thành tựu tốt đẹp ở tương lai. Thức giác trong mưu sinh thay vì hỗn loạn trong mưu sinh.

DỨT KHOÁT TỰ CỨU

Tình đời luôn luôn kích động và lưu luyến gọi là tình cảm, từ trước tới thanh. Trong thực hành tùy theo hoàn cảnh mà tiến hóa, chúng ta rất cần có sự dần thân rõ rệt thì mới thấy rõ là tình, tiền, duyên, nghiệp không khác gì một chiếc còng, bày biểu những điều không cần thiết. Lo âu những chuyện vô ích cho phần hồn, càng ngày càng bị giam hãm, tự mình siết chặt tâm thân, tự cảm thấy lúc nào cũng bận rộn cả.

Tâm trí không được phát triển, dần thân trong khổ mà không hiểu được giá trị của sự khổ. Hướng ngoại lúc nào cũng giữ ý đồ mưu sự không thành, cuống cuống theo chiều hướng không cần thiết. Muốn ngoan đạo mà lại giữ đời tạm vui. Chiều hướng không rõ rệt và rất khó dứt khoát, không chịu thực hành trong thanh tịnh với khả năng sẵn có của Trời ban là sự sáng suốt vô cùng tận.

Hướng về cõi Đại La mà hành sự, quý yêu Trời Phật mà tu. Không chịu làm ngu mà tự sửa, cứ ôm lấy trí khôn tạm bợ không đi đến đâu cả, khó hòa khó tiến. Thậm chí cha con, chồng vợ cũng phải li tán. Lúc đó, mới cảm

thức được cô đơn là quý, bớt sự ỷ lại, tự cảm thức được khả năng của chính mình, đương đầu trong mọi sự cần thiết trong cuộc đời. Phải hành thì mới có tiến, bằng lòng dần thân phục vụ quần sanh tức là tự tu trong thực hành nhiên hậu mới thấy rõ nghiệp tâm là gì. Bằng lòng sửa mình trong cuộc tiến hóa hiện tại, hướng về nguyên lý tình Trời mà học hỏi. Tự dập tắt được dâm tánh và sự đua đòi bất chánh. Từ từ tự mình hiểu lấy chính mình nhiều hơn thì mới bằng lòng buông bỏ những sự không cần thiết và thực hành những sự cần thiết cho tâm lẫn thân.

Tự xây dựng cho chính mình một tập quán tốt là hành thiền đứng đắn. Tự tu tự đạt. Kết quả tiến về không giới càng ngày càng rõ rệt hơn. Lúc ấy, mới cảm thức được nguyên lý của Trời Đất mà chịu thực hiện tha thứ và thương yêu, thì mới thấy được sự hòa bình là rất cần thiết cho nhơn sinh tại mặt đất. Thanh tịnh hiểu mình thì sẽ hiểu được tất cả tình thương yêu của Trời Đất đã ngày đêm phục vụ quần sanh ổn định mà tự tu.

(còn tiếp)

(Nguyên Lý Tận Độ -- 1997)

Mỗi Tấm Hình Là Một Câu Chuyện

Ban Sư Tập thành thật cảm ơn Thiên Đường Hồ Văn Em và bạn đạo Việt Nam đã gửi về một số những tấm hình kỷ niệm của Đức Thầy và bạn đạo.

Ước mong sẽ có thêm nhiều bạn đạo ở khắp mọi nơi tham gia ủng hộ để chúng ta có một bộ sưu tập hình ảnh thật đầy đủ.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của quý bạn.

Ban Sư Tập

CUỘC HẠNH NGỘ BẤT NGỜ

Năm 1979, Đức Thầy rời quê nhà ra nước ngoài vì nhiệm vụ thiêng liêng, chúng tôi bạn đạo Bình Dương như những đứa trẻ bơ vơ, lạc loài, chỉ biết dựa dẫm vào nhau, an ủi và khuyến khích nhau trên hành trình tu sửa.

Vì là những đứa trẻ chập chững mới tu, còn non đường đạo, chúng tôi hằng ngày mỗi người mỗi việc tới đến mới rảnh gặp nhau “đàm đạo” người nói lý kẻ kể ẩn chứng trong công phu....

Đến năm 1981, 1982 chúng tôi có được tin tức và địa chỉ của Đức Thầy, được thư từ lai vãng qua lại, được hình ảnh của Đức Thầy, được quà từ các bạn đạo như anh LVL và anh PCT, nhận được những món quà đầy tình thương chúng tôi vui mừng đến rơi lệ.

Rồi những năm sau đó được đàm thoại với Đức Thầy và có xin phép hỏi “*Khi nào chúng con gặp lại Đức Thầy? và ngày trở về Việt Nam của Người?*” Đức Thầy trả lời: “*Tao không về, Tao ở bên đây và chết luôn, tụi bây ở bên lo tu rồi sau này giúp lại người ta...*”

Chúng tôi rất buồn nhưng chỉ biết thương nhớ Đức Thầy trong tâm tưởng, thương nhớ bằng cách cố gắng công phu. Nhớ thương qua hình ảnh và qua những câu chuyện kể về Đức Thầy của những bạn đạo hải ngoại về thăm quê hương.

Đầu năm 2004, thật bất ngờ chúng tôi được nguồn tin Đức Thầy đang ở Singapore và cho phép bạn đạo sang diện kiến với Người. Chúng tôi như trong mơ, ngày đêm tâm tư cứ rộn ràng, nôn nao. Phút giây hội ngộ đã đến,

chờ đợi Đức Thầy tại sảnh của khách sạn trên đất nước Singapore, chúng tôi mong chờ sự xuất hiện của Người và Người đã đến...Vị Cha già kính yêu của chúng con !

Cha kính yêu ơi! Bao năm thương nhớ, tôi như được phép lạ của Thượng Đế ân ban, như được một giấc chiêm bao giữa ban ngày.

Buổi đầu tiên gặp mặt, Đức Thầy với nụ cười thân thương trìu mến của một người Cha quan tâm những đứa con “*Có vui không?*” chúng tôi đồng thanh “*Dạ vui!*” trong niềm xúc động, người thì rung rung ngấn lệ, người thì nhắm mắt tận hưởng ân điển thanh nhẹ của Đức Thầy quang chiếu. Chúng tôi từng người được tự giới thiệu tên và xin đánh lễ Đức Thầy, chúng tôi được chiêm ngưỡng Người hiện hữu nơi đây bằng xương bằng thịt đầy mà, âm thanh vàng ngọc xa cách bao năm...chúng tôi như say sưa trong bài huấn từ của Người, có một câu tôi rất tâm đắc: Thầy nói “*đừng một cái là gặp nhau rồi*” đúng là như vậy cuộc hội ngộ ngày hôm đó trong chúng tôi không ai có thể ngờ được.

Chúng tôi quây quần chụp hình bên Đức Thầy như đàn con lạc loài đã bao năm xa cách, chúng tôi quỳ bên chân người tỏ tấm chân tình thương nhớ và bên cạnh là quà mang từ Việt Nam mỗi người một món, bánh tét, bánh chưng, bưởi.... vị tết quê hương vẫn còn, chúng con xin kính dâng lên Đấng Cha già yêu kính và tôi đã thầm gọi “*Cha kính yêu ơi!*”

Hôm sau, đoàn chúng tôi được Đức Thầy đãi ăn ở một nhà hàng chay (không nhớ tên). Được ân điển của Đức Thầy chúng tôi người nào cũng rạng ngời vui vẻ. Xong tiệc Đức Thầy chia tay, mọi người trở lại Hotel, riêng chúng tôi bốn người Lộc, Lan và Hùng, Tâm như bị cuốn hút theo bước chân của Đức Thầy, tiếp đó lại thấy hai cha con anh Bá cũng chạy theo, chúng tôi tiễn Thầy về đến tận Hotel. Đến lúc quay lại thì chao ôi không còn nhớ đường trở về lại Nhà Hàng, may quá có bé Quyên con anh Bá (làm tiếp viên hàng không) nên biết đường, đã đưa chúng tôi quay trở lại, nếu không nhờ cô bé chúng tôi đã thành kẻ lạc đường nơi đất khách, thật là một phen hú vía. Vậy mới thấy Đức Thầy đã âm thầm lo cho con Ngài từ vô vi đến hữu vi. Chuyện kể về Đức Thầy thì rất nhiều nhưng tôi xin dừng bút ở đây.

Chúc các bạn thân tâm an lạc.

Bình Dương, ngày 02 tháng 04 năm 2013,

NGÔ NGUYỆT THANH

Tự thuật

Vấn Đạo trong tuần lễ: 16 - 7 -1995

Thiền Đường Bankstown -Australia:

Thưa Bé Tám,
Chủ nhật ngày 9 tháng 7 năm 1995 tại TD
Bankstown có các bạn đạo đặt câu hỏi như sau:

anh KC:

Hỏi: Tâm và Trí khác nhau ra sao ?

Đáp: Tâm là ngay trung tim bộ đầu, cách trên bộ đầu là 3 tắc, phát sáng là chơn tâm. Trí nằm ngay chính giữa trán. Người tu Vô Vi quan trọng là phải phát triển hai điểm này. Niệm Phật thấy trì nặng giữa trung tim chơn mảy, thành tâm niệm Phật thì đại trí sẽ sáng, gom tụ nơi giữa trán trí sẽ sáng tâm sẽ minh. Hai nơi ấy khi trụ rồi thì làm việc không vị nể một ai, xuất phát đến vô cùng tận. Tâm minh trí sáng, không thể làm điều sai quấy, loạn thuyết phá hoại người khác là thiếu trí vô minh. Chúng ta xem hình tượng trong chùa, thấy tượng vị Phật nào nơi trán cũng nhô ra. Đường đi của vị Phật nào đã thành, nếu chúng ta dày công tu luyện cũng sẽ có cơ hội đạt thành như vậy. Mỗi mỗi đều thành tâm thực hành thì mới có kết quả, nó không phải là vật chất để trên bàn cho mọi người xem, nhưng nó luôn luôn liên hệ với ánh sáng của đại bi nếu thực hành đúng.

Hỏi: Tại sao bên Phật giáo (tu tại chùa, hay tu tại gia) đều sợ nói đến Dục, họ cho Dục là điều xấu xa tội lỗi. Nhưng nếu không có Dục thì thế gian này đâu có tồn tại ?

Đáp: Dục là hủy hoại thể xác, hóa hóa sanh sanh tạo nghiệp. Dục là luật tự nhiên, nếu người nào dứt khoát diệt được dục thì tâm trí sẽ được minh chánh hơn. Thờ chơn lý Phật mà không diệt dục thì trí không minh, ôm kinh suốt đời cũng thành ma mà thôi.

bác NTS:

Hỏi: Ông Xã nhà tôi không có tu theo pháp thiền này, nhưng tôi khuyên ông ấy nên niệm Phật. Ông ấy nói rằng: "Ban ngày niệm Phật thì hôm đó bị

nằm mơ thấy ác mộng như là bị bắt, bị đánh đập v.v... Còn hôm nào không niệm Phật thì có giấc ngủ bình thường". Xin thầy giải đáp giúp ?

Đáp: Nhờ niệm Phật mới thấy được nghiệp chướng của chính mình. Cần ăn năn tu luyện mới giải được nghiệp chướng ở tương lai. Nghiệp lực vì bám sát trong thân kinh hệ, nên cần phải niệm Phật thường niệm, vô biệt niệm mới giải được nghiệp. Thành tâm tưởng Phật sẽ được cứu, bằng không sẽ tự đọa mà thôi.

Hỏi: Người Nữ tu hành khó tiến hơn người Nam có phải không ?

Đáp: Người nào tiết được dục thì linh khí sẽ khôi phục, dứt khoát quyết tâm xây dựng, sẽ được tiến tới giới thanh cao tốt đẹp ở tương lai.

anh NHA:

Hỏi: Người tu mà cảm thấy nóng ở ngực khi đến một nơi nào đó, thì có phải "Thức hòa đồng" của người đó chưa mở nên còn có cảm giác nóng đó phải không ? Mà đến khi cái thức hòa đồng mở rồi thì có phải không còn mê chấp thanh và trược có phải vậy không ?

Đáp: Thức hòa đồng không phải ở chỗ ngực. Thức hòa đồng ngự ở phần trí. Khi ngực nóng, cần coi chừng trược ở trong người, từ bao tử xông lên. Chính mình trược không lo giải, đổ thừa cho người khác là sai. Khi tu đứng đắn, giải dục thì không còn nóng. Nóng là vì luồng điển tim, can, thận không điều hòa, suy tư bất chánh nhiều hơn. Trí sáng mới hòa đồng được. Thiếu trí chỉ có kích bác và không hòa đồng. Người thiếu trí có thể gặt hái bệnh nan y bất cứ lúc nào. Cần làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều, luồng điển cơ tạng trở nên thanh nhẹ, sẽ không còn nóng bức sau lưng nữa. Bể NMAĐDP đã giải thích rất rõ ràng, trược rước trược, thanh hòa thanh rất rõ ràng. Nay có pháp khứ trược lưu thanh, hành đúng thì sẽ không còn trược, sẽ được thăng tiến về nơi thanh nhẹ, lúc còn sống cũng như lúc chết. Hiểu biết trong sự thanh tịnh mới thật là biết, lý luận để hiểu là giới hạn mà thôi. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí đưa người hành triển tới vô cùng nếu hành đúng. Thích khẩu tham ăn cũng có thể làm cho ngực nóng, cần kiểm soát lại sự ăn

uống, mới thấy rõ điều này. Sống để học hỏi chứ không phải sống để hưởng thụ, cần học nhiều hơn hưởng thụ thì mới thấy rõ nguyên lý của cả cần khôn vũ trụ.

Thiền Đường Culver City, California - anh TVB

Hỏi: *Thầy đã nhập Đại Định, xin Thầy có thể hé mở cho chúng con biết đó là trạng thái như thế nào không ?*

Đáp: Nhập đại định đối với PLVVKHHBPP, muốn nhập định phải nhờ Pháp Luân Thường Chuyển khai mở nhiên hậu nhắm mắt lại thấy toàn thân yên ổn, phần hồn xuất khỏi thể xác, học hỏi tùy duyên và trình độ của hành giả mà tiến. Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai, khi trí sáng tâm minh thì sẽ đi đứng dễ dãi, hiểu những chuyện người phàm chưa hiểu tới, cảm thông nguyên lý của Trời Đất, tiến về cõi ánh sáng mà thôi. Trong trạng thái đại định, không còn cảm thấy thể xác, ngũ uẩn giai không, tiến hóa dứt khoát, không còn lưu luyến trong giờ đại định.

Hỏi: *Làm sao biết được người tu sáng suốt, tu đúng đường ?*

Đáp: Tu đúng đường là càng ngày thấy trí càng sáng, tâm càng minh. Nghe qua hiểu liền. Chính mình tự tu mới là đúng đường, hiểu chuyện mình mới là đúng đường. Nhờ người khác tu giùm là không đúng đường. Nhờ sự kích động và phản động mới thức tâm. Tự dẫn thân hành pháp là đúng đường, hơn là nghe lý thuyết suông. Kiên trì thực hiện công phu thì sẽ tự đạt được sự sáng suốt.

Croissy-Beaubourg, France - bà PTL

Kính thưa Thầy, hôm nay là lần đầu tiên con viết thư cho Thầy, trước hết con xin kính chúc sức khỏe của Thầy, sau con có vài điều muốn hỏi Thầy, con theo Vô Vi cũng lâu do anh Bảo chỉ dẫn. Hiện con ngồi thiền được một tiếng nhưng giờ giấc chưa được đều đặn lắm.

Hỏi: *Không hiểu sao lúc này khi đến chỗ đông người, hay tiếp xúc với ai con cảm thấy rất mệt có nhiều người khi gặp họ con cảm thấy mình con nhức nhối có người thì gặp họ con cảm thấy bị nóng nực lắm như vậy con phải làm sao thưa Thầy ?*

Đáp: Khi cố gắng tu thiền tâm linh phát triển, thì mới cảm thức điều này. Vậy nên cố gắng hành

pháp, sẽ gặt hái kết quả tốt hơn và ổn định hơn ở tương lai. Tin nơi pháp mà hành, tin nơi tâm mà tiến, lúc nào cũng thành tâm niệm Phật, không nên để xảy ra chuyện mới tu. Siêng năng tu học trước khi xảy ra nạn. Nạn sẽ bớt đi theo định luật quy định. Quyết tâm tu thì Phật sẽ xóa tội là vậy. Nghiệp lực đều bám sát trong khối thần kinh con người. Nếu không thực hành đúng đắn thì không có cơ hội giải được nghiệp lực. Khi giải được nghiệp lực rồi thì tu hành sẽ tinh tấn và tiến hóa nhanh hơn. Làm người tại thế gian, ai cũng bị nghiệp lực lôi cuốn. Nếu chịu tu và hành đúng pháp thì sẽ mòn được nghiệp ở kiếp này. Không nên ước mong làm Thần Thánh Tiên Phật, nhưng thành tâm hướng về sự trợn lành của từ bi Phật Pháp thì sẽ thấy sự mẫu nhiệm trong cuộc đời hành pháp.

Hỏi: *Khoảng 6 giờ chiều đến 10 giờ tối, con bị rút bộ đầu nhiều lắm, hay mỗi lần con để ý lên đỉnh đầu niệm Phật thì nó rút liền như vậy có tốt không Thầy?*

Thưa Thầy, Thầy xem trong thư này Thầy coi có gì sơ sót xin Thầy chỉ dẫn con thêm trên đường tu đạo con rất mang ơn Thầy. Chúc Thầy luôn vui khỏe. Con, Phạm Thị Lý

Đáp: Người tu Vô Vi tu đúng đường thì bộ đầu mới rút. Nếu làm không đúng đường, pha pháp này pháp nọ thì sẽ làm yếu khối óc, không dốc lòng tu học, có thể chán nản giữa đường đi, bỏ pháp chết thành ma quỷ, không thể tự cứu được. Bộ đầu rút mới giải tỏa được sự phiền muộn sai quấy trong nội tâm, bộ đầu rút thì càng sáng suốt minh chánh, không có gì trở ngại hết.

San Jose, California - anh PGT

Hỏi: *Thưa Thầy, trong bài giảng của Thầy về nguyên lý NMADDP, có đoạn Thầy nói nhớ khó hơn niệm. Như vậy thưa Thầy có phải nhớ là nhớ nguyên lý NMADDP hay là nhớ thỉnh âm của NMADDP. Xin Thầy giảng rõ cho con biết, con xin cảm ơn Thầy ?*

Đáp: Nhớ nguyên lý của NMADDP. Vạn sự trên đời là không, tâm thức mới được quân bình và sáng suốt - phạm vi kiến thức sẽ rộng hơn. Nhớ nguyên lý NMADDP khó hơn niệm Phật, người đời rất dễ bị quên, cho nên băng NMADDP đã nhắc người niệm Phật phải rõ nguyên lý NMADDP mà hành pháp.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 22 tháng 2 năm 1975

Điển thanh tự giác phần chơn chánh
Đạo pháp nơi tâm tiến tự hành
Sự nghiệp cơ đồ tâm thức giác
Thanh cao chơn pháp điển chơn thành

Bình tâm chuyển hóa tự hành
Khổ nên cam khổ mới thành chơn nhơn
Thực thi minh lý hải sơn
Quy hườn chơn trạng minh ơn Phật Trời
Thế gian sắp sẵn lý lời
Giải minh nguyên ý của Trời Phật tâm
Người đời tạo cảnh sai lầm
Chỉ lo tranh đấu quên tâm chơn như
Gắng tu đạt pháp chỉ cười
Người đời là thế người người đấu tranh
Tu tâm dưỡng tánh thừa hành
Con đường chánh pháp sẵn dành cho ta
Bên trên chuyển hóa lập đa
Tiên lên tu tịnh tự hòa tự tu
Thanh cao chánh pháp giải mù
Hướng về chơn cảnh tự tu tự hành
Quy nguyên không động sớm thành
Mâu Ni xuất pháp chuyển hành nơi nơi
Cộng đồng chuyển tiến bầu trời
Quang minh chánh đại mở lời nhủ khuyên
Khuyên người tại thế dẹp quyền
Tham sân phá hoại mới yên tâm lòng.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Mười Một (tiếp theo)

ĐẠO CUNG NGỌC HƯ LẦN THỨ BA NGHE ĐỨC
NGUYÊN THỦY THIÊN TÔN THUYẾT PHÁP CÙNG
LẠY CHÀO ĐỨC HUYỀN HUYỀN THƯỢNG NHÂN

...
Chương 44: Chạy theo sắc tướng (*xu sắc tướng*)
Có người đời hỏi rằng: “Đức Thiên Tôn diệu tướng có bảy mươi hai phép biến hóa tướng, thêm chín sắc hoa quang, các tiên cõi trời mắt nhìn thấy đức Thiên Tôn đều ca ngợi, cung kính vái lạy, quả là hiếm có vô cùng”. Ta trả lời: “Ta vốn vô sắc, người nhận lầm cho là sắc, ta vốn vô tướng, người nhận sai cho là tướng”. Tất cả đã dùng mắt thịt nhìn nên chẳng nhìn thấu sự trống không. Nếu như lấy chín sắc và bảy mươi hai tướng nhìn ta tức là lìa “vô” chấp “hữu”, chẳng thể lắng nghe được ý nghĩa “vô thượng” tức siêu diệu. Ta một khi hỗn nguyên hóa tướng muôn ngàn ức, chấp một tướng là để mất vạn tướng, cho nên sắc tướng không thực, sự biến hóa vốn giả, chúng sinh chớ mê sắc tướng hầu nhìn rõ bản tính. (71)

Chương 45: Tất cả đều nhờ đạo (*nhất thiết thị đạo*)
Có kẻ hỏi rằng: “Tất cả đều nhờ ở mắt nên mới có thể nhìn thấy mọi sắc, đến như pháp vi diệu, chẳng thể nhìn thấy chẳng?” Ta trả lời: “Đạo ta như ánh mặt trời, chiếu sáng muôn loài sắc tướng”. Người giác ngộ lẽ này thấp sáng được “tâm quang” tức ánh sáng siêu diệu của tâm, không nhìn bằng mắt phàm, để mắt tâm thanh tịnh nhìn, tự nhiên thấu suốt, pháp lí vi diệu là dùng tâm liễu ngộ, rời tâm hắc là mắt đạo. (72)

Chương 46: Dững chí quyết tâm học đạo (*dững quyết học đạo*)

Kẻ học đạo chớ có nhị tâm, đoạn tuyệt trần tục, cắt đứt ái duyên, tâm như tro lạnh, ngăn ngừa lửa dục bốc cháy, nếu như thân mắc phải họa hoạn thì sẽ chẳng thể lường được mức tổn hại, như mũi tên bắn đi vĩnh viễn không trở lại, ta bảo vệ thân người hẳn là đặc đạo. (73)

Chương 47: Ngăn ngừa ma quỷ (*ma giới*)
Học đạo khó lắm thay, quỷ thần ma vương chuyên đánh bại người để thành công, đẩy được người ta tới chỗ chết chúng lấy làm sung sướng. Kẻ sắp thành đạo bao giờ cũng có Thần Tiên cõi trời xuống thử xem có còn dục hay không, có ngại khó khăn nguy nan hoặc sợ sệt do tâm chưa giác ngộ, chưa thông suốt gây nên. Từ sắc của cải, danh lợi ái ân đều do tám ma vương lớn luôn luôn ở sát cạnh kẻ tu đạo quyến rũ để cho sa ngã, bởi vậy chúng sinh chớ cúi đầu trước ma vương, kẻ bị thử thách mà vượt qua khỏi sẽ được chư thiên bảo bọc, ma vương ghênh đón, đó mới gọi là đặc đạo. (74)

Chương 48: Chuyển tâm hướng về nẻo đạo (*dịch tâm hướng đạo*)
Thượng sĩ nghĩ tới sự nghèo đức thiện, hạ sĩ nghĩ tới sự nghèo của cải. Tất cả chúng sinh ngày mất nghĩ đêm mất ngủ vì lo lắng tiền của thiếu hụt, tình ái đau lòng nên cần phải chuyển tâm học đạo, tâm đã hướng đạo, cuối cùng sẽ đạt đạo, tâm hướng tình, yêu cũng thành không. (75)

Chương 49: Gắng gỏi thực hành (*miễn hành*)
Học đạo quá khổ chẳng khác nào gánh nặng treo non, cho nên ta cần phải dốc lực thực hành (76), khi

đã lên được tới chớp đỉnh rồi, những sự khổ cực đó sẽ tan biến, nhìn xuống thấy tất cả đều man mác một màu. Kiếp nhân sinh sự nghiệp chất chồng, không lo trả nợ lại còn tham lam bụi đỏ, không chịu

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

(71) Cho nên chúng ta thấy rằng, Thượng Đế tại sao giảng lâm nói, các con từ ta mà ra, ta từ hỗn độn sơ khai, từ cái “không” thanh tịnh nhứt mà ra. Các bạn là người từ thanh tịnh mà ra, giảng lâm xuống thế gian, bây giờ các bạn hiểu được cái nguyên lý này, các bạn trở về với thanh tịnh vô sắc tướng thì các bạn đến đích rồi. Nếu các bạn còn chấp sắc tướng nói tôi tu sau này tôi làm ông Phật, cái đó trật lất rồi, chữ Phật là vô danh. Phật là gì? Thanh khí diễn xuống rồi xương sống đứng, đó cái chữ Cung nè, cái zig zag anh cung như vậy nè, quanh co, một luồng điện âm và một luồng điện dương thành ra chữ Phất, Phất là Phất, là gió, chớ có cái gì đâu, không có gì hết, trống rỗng không có gì, tâm không có động, không có nghiệp, có âm có dương mà không có nghiệp, vô danh, đâu có phải hữu danh, Phật đâu có phải hữu danh, Phật là vô danh, thì “nhân nhân giai thành Phật” cái tên các bạn ở đây là tên giả, tên Diễm, tên Sơn đồ... đó là giả, không có sự thật, kì thật nó là vô danh, nó là “thằng Không” vậy thôi, không có gì hết, khi các bạn tu tới “thằng Không” rồi, ai nói các bạn cười, pháp tướng mở rồi. Không! Vui quá, thấy họ không biết, mình đưa tâm từ dễ độ họ, vốn của chúng ta là không.

(72) Cho nên cái tâm chúng ta là vi diệu, mà nếu chúng ta bỏ tâm, tu tôi không cần cái tâm, đánh trống thổi kèn chơi, mất đạo luôn. Cho nên “Đạo hát” là mất đạo luôn, “hát” thét mất đạo luôn, cái tâm nó khác, cái tâm nó phải trở về với sự thanh tịnh.

(73) Nếu mà chúng ta cứ hướng về cái dục tính thì cái trí chúng ta không có mở, không bao giờ mở, cứ dâm dục mãi, dâm dục mãi, dâm dục mãi, trí không có mở, vì sao? Cái chất tinh nó cung cấp lên tới óc, mà xài phí quá thì cái óc không có quân bình nữa, dễ bị tới lúc trở nên khủng điên động loạn. Cho nên chúng ta tu, giữ tinh khí thần là quan trọng, không nên hướng ngoại nhiều, hướng ngoại tình tứ chơi bời là tai hại, còn cái nghiệp vợ chồng rồi từ từ sẽ dứt, cái đó là luật nhơn đạo, còn cái nghiệp. Ra bên ngoài hướng ngoại, đã có vợ con rồi đi chơi bời,

ngừng nghỉ, một sớm giấc ngộ, buông bỏ tất cả, tự cỡi trời cho thân được tự do tức là đắc đạo, vậy người đời nên gắng gỏi thực hành. (77)

tham thố, tự hủy tự diệt, là mình bị phạt mà không hay, bị Thượng Đế phạt mà không biết, lần lần nó sẽ hại và nó tiêu diệt, tổn hao không có thể lường được ở tương lai, đủ thứ bệnh hết.

(74) Cho nên chệch có một chút xíu à, là một cuộc đời có mấy chục năm, chệch một chút xíu là nguy hại luôn, rồi tự bảo vệ tự ái của mình không có chịu mở cửa khai thông ra hòa để tiến thì tự nhiên nó kẹt, nó càng ngày càng lồi cuốn, ma quỷ rủ ren, tâm dục càng ngày càng gia tăng thì giảm thọ và phần hồn không có nơi nương tựa nữa. Cho nên những con ma, những cô hồn chết thấy cái xác con người, nhập được là mừng lắm, sung sướng, vô ở luôn không bao giờ chịu ra. Nó hưởng cái ngũ vị, còn nếu nó sống một mình thì lạnh lẽo, sống ở dưới gốc cây gốc cỏ khổ cực, ăn côn trùng. Cho nên chúng ta người biết đường tu, con người mới có sự thông minh, chọn con đường tự tu, sự thông minh đó sẽ giúp chúng ta tiến hóa, chúng ta nên nuôi dưỡng nó và thực hành cho kĩ được.

(75) Chúng ta hướng con đường đạo là con đường mãi mãi tiến hóa mà chúng ta không biết cứ ôm đầu đi trong cái có mà nó đi trở về không, không có bao giờ đạt được một cái gì, nói cho hay, đọc con số nghe cho vui nhưng mà rốt cuộc chả có cái gì hết.

(76) Nói các bạn niệm Phật, niệm Nam Mô A Di Đà Phật bây giờ niệm bằng ý niệm đây, cái tâm niệm, ở dưới này mà chưa niệm được, làm sao chỉ niệm ở trên này. Nhưng mà ngày hôm nay chỉ cho các bạn niệm ở đây và bạn cứ chú ý đó, niệm thét rồi một ngày nào nó “chạy” rồi các bạn mới thấy rằng: “Chà! Tôi có thể niệm được”, thì từ đó các bạn lên trên này được, rồi sau này từ đây các bạn đi kia được, sự khó khăn đó các bạn vượt, chỉ có một chút xíu thôi, giữ cái phần đó được rồi thì từ đây lên đây không có khó khăn, đừng có chờ bề trên chứng, mà chúng ta cứ dâm đầu tu đi rồi bề trên phải chứng, vì mọi tần số đều có sắp đặt cái duyên điển cho chúng ta và hỗ trợ cho chúng ta thăng hoa, chúng ta không lo bề trên không chứng, mà chúng ta chỉ lo lười biếng không tu thôi.

(77) Cho nên 49 chương kinh này quý báu vô cùng.

(còn tiếp)